

☰ Menu 🔍 Search

Η ΔΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΜΙΑ ΕΥΡΩΠΗ ΠΟΥ ΝΑ ΜΑΣ ΕΜΠΝΕΕΙ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

1. Η Ευρώπη μάς ανήκει, αλλά κι εμείς ανήκουμε στην Ευρώπη. Αυτά τα εδάφη είναι η πατρίδα μας· δεν έχουμε καμία άλλη. Οι λόγοι για τους οποίους αγαπούμε την Ευρώπη υπερβαίνουν την ικανότητά μας να εξηγήσουμε ή να δικαιολογήσουμε την αφοσίωσή μας. Είναι ζήτημα κοινής Ιστορίας, κοινών ελπίδων και επιθυμιών. Είναι ζήτημα συνηθισμένων τρόπων συμπεριφοράς, στιγμών πάθους και οδύνης. Είναι ζήτημα εμπειριών συμφιλίωσης που εμπνέουν, και της επαγγελίας ενός κοινού μέλλοντος. Τα πιο συνηθισμένα τοπία και γεγονότα είναι -για εμάς, αλλά όχι για τους άλλους- φορτισμένα με ξεχωριστή σημασία. Η κοινή μας πατρίδα είναι ένας τόπος όπου τα πράγματα είναι οικεία, και όπου αλληλοαναγνωρίζομαστε, όσο μακριά κι αν έχουμε περιπλανηθεί. Αυτή είναι η πραγματική Ευρώπη, ο πολύτιμος και αναντικατάστατος πολιτισμός μας.

Η Ευρώπη είναι η πατρίδα μας.

2. Η Ευρώπη, παρ' όλων της τον πλούτο και τη μεγαλοσύνη που τη διέπει, απειλείται από μια ψευδή εικόνα του εαυτού της. Αυτή η ψευδής Ευρώπη φαντασιώνεται τον εαυτό της ως αντικείμενο που εκπληρώνει τον σκοπό του πολιτισμού μας, αλλά στην πραγματικότητα πρόκειται να σφετεριστεί την πατρίδα μας. Είναι επιρρεπής σε υπερβολές και στρεβλώσεις των αυθεντικών αρετών της Ευρώπης ενώ παραμένει τυφλή ως προς τα μελανά της σημεία. Ρέποντας αυτιστικά προς μονόπλευρες καρικατούρες της Ιστορίας μας, αυτή η ψευδής Ευρώπη είναι απόλυτα προκατειλημμένη εναντίον του παρελθόντος της. Οι θιασώτες της είναι εκουσίως ορφανοί, και πρεσβεύουν πως το να είναι κανείς ορφανός -δηλαδή άπατρις- συνιστά κάποιο ευγενές επίτευγμα. Με αυτόν τον τρόπο, η ψευδής Ευρώπη επαινεί τον εαυτό της ως πρόδρομο μιας παγκόσμιας κοινότητας που στην πραγματικότητα δεν είναι ούτε παγκόσμια ούτε κοινότητα.

Μια ψεύτικη
Ευρώπη μάς
απειλεί

3. Οι ηγέτες της ψευδούς Ευρώπης βαυκαλίζονται με ψευδαισθήσεις περί αναπόφευκτης προόδου. Πιστεύουν πως η Ιστορία είναι στο πλευρό τους, κι αυτή η πεποίθηση τούς καθιστά αλαζόνες και υβριστές, ανίκανους να αναγνωρίσουν τα τρωτά σημεία του μετα-εθνικού, μετα-πολιτισμικού κόσμου που οι ίδιοι κατασκευάζουν. Επιπλέον, αγνοούν τις αληθείς πηγές των ανθρωπιστικών αξιών που κι οι ίδιοι -όπως κι εμείς- τούς είναι αφοσιωμένοι. Αγνοούν, αν δεν απορρίπτουν κιόλας, τις χριστιανικές ρίζες της Ευρώπης. Ταυτόχρονα μεριμνούν με ζέση ώστε να μην προσβάλλουν τους μουσουλμάνους, που φαντασιώνονται ότι πρόκειται να ασπαστούν με περισσή χαρά το κοσμικό, πολυπολιτισμικό τους πρότυπο. Βυθισμένη στην προκατάληψη, τη δεισιδαιμονία και την άγνοια, και

Η ψευδής
Ευρώπη είναι
ουτοπική και
τυραννική

τυφλωμένη από ματαιόδοξα, αυτάρεσκα οράματα ενός ουτοπικού μέλλοντος, η ψευδής Ευρώπη καταπνίγει τον αντίλογο. Κάτι που φυσικά γίνεται εν ονόματι της ελευθερίας και της ανεκτικότητας.

4. Οδεύουμε προς ένα αδιέξοδο. Η μεγαλύτερη απειλή για το μέλλον της Ευρώπης δεν είναι ούτε ο ρωσικός επεκτατισμός ούτε η μουσουλμανική μετανάστευση. Η αληθής Ευρώπη είναι σε κίνδυνο λόγω της ασφυκτικής κυριαρχίας της ψευδούς Ευρώπης στη φαντασία μας. Τα έθνη και ο κοινός μας πολιτισμός δίνουν τη θέση τους σε ψευδαισθήσεις και αυταπάτες περί του τι είναι και τι πρέπει να είναι η Ευρώπη. Εμείς υποσχόμαστε να αντισταθούμε σε αυτήν την απειλή για το μέλλον μας. Θα υπερασπιστούμε, θα διατηρήσουμε, και θα δοξάσουμε την αληθή Ευρώπη, την Ευρώπη στην οποία όλοι ανήκουμε στην πραγματικότητα.

Πρέπει να υπερασπιστούμε την αληθή Ευρώπη

+ + +

5. Η αληθής Ευρώπη προσδοκά και ενθαρρύνει την ενεργό συμμετοχή στον κοινό στόχο της πολιτικής και πολιτιστικής ζωής. Η ιδέα της Ευρώπης προϋποθέτει την αλληλεγγύη που στηρίζεται στην αποδοχή ενός κωδικοποιημένου σώματος νόμων που ισχύει έναντι όλων, αλλά αυτοπεριορίζεται ως προς τις απαιτήσεις του. Αυτή η αποδοχή, αυτή η συναίνεση δεν είχε πάντοτε τη μορφή της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Αλλά οι παραδόσεις μας που έχουν να κάνουν με την πολιτική αφοσίωση αντανakλούν μια θεμελιώδη προσήλωση στις πολιτικές και πολιτιστικές μας παραδόσεις, ανεξάρτητα από τη μορφή τους. Στο παρελθόν, οι Ευρωπαίοι πολέμησαν ώστε να καταστήσουν τα πολιτικά μας συστήματα

Η αλληλεγγύη και η πολιτική αφοσίωση ενθαρρύνουν την ενεργό συμμετοχή

πιο ανοιχτά στη λαϊκή συμμετοχή, και δικαίως είμαστε περήφανοι για την Ιστορία μας. Ενώ όμως ενήργησαν έτσι, ενίοτε μάλιστα επαναστατώντας ανοιχτά, ταυτόχρονα διακήρυξαν με θέρμη πως, παρά τις αδικίες και τις αποτυχίες τους, οι παραδόσεις των λαών αυτής της ηπείρου είναι δικές μας. Αυτού του είδους η προσήλωση στη μεταρρύθμιση καθιστά την Ευρώπη έναν τόπο που επιζητά μια διαρκώς διερυνόμενη δικαιοσύνη. Αυτό το πνεύμα της προόδου γεννιέται μέσα από την αγάπη μας για και την αφοσίωσή μας προς τις πατρίδες μας.

6. Ένα ευρωπαϊκό πνεύμα ενότητας μάς επιτρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στους άλλους στο δημόσιο πεδίο, ακόμη κι όντας ξένοι. Τα δημόσια πάρκα, οι κεντρικές πλατείες και οι φαρδιές λεωφόροι των ευρωπαϊκών πόλεων και κωμοπόλεων εκφράζουν το ευρωπαϊκό πολιτικό πνεύμα: Μοιραζόμαστε την κοινή μας ζωή και τον δημόσιο χώρο (res publica). Θεωρούμε πως είναι καθήκον μας το να σταθούμε υπεύθυνα ως προς το μέλλον των κοινωνιών μας. Δεν είμαστε παθητικοί υπήκοοι υπό το κράτος δεσποτικών εξουσιών, είτε ιερών είτε κοσμικών. Και δεν είμαστε μοιρολάτρες απέναντι σε αναπόδραστες ιστορικές νομοτέλειες. Το να είναι κανείς Ευρωπαίος σημαίνει το να είναι δρων πολιτικό και ιστορικό υποκείμενο. Εμείς είμαστε οι συγγραφείς του κοινού μας πεπρωμένου.

Δεν είμαστε
παθητικοί
υπήκοοι

7. Η αληθής Ευρώπη είναι μια κοινότητα εθνών. Έχουμε τις δικές μας γλώσσες, τις δικές μας παραδόσεις και τα δικά μας σύνορα. Όμως ανέκαθεν αναγνωρίζαμε μια μεταξύ μας ομοιότητα, ακόμη και όταν βρεθήκαμε σε αντιζηλία -ή και σε πόλεμο μεταξύ μας. Αυτή η ενότητα-στην-ποικιλομορφία μάς μοιάζει φυσική. Ωστόσο είναι αξιοσημείωτη και πολύτιμη, καθώς στην πραγματικότητα δεν είναι ούτε φυσική ούτε

Το έθνος-
κράτος είναι
εγγύηση για την
Ευρώπη
Το έθνος-
κράτος είναι

αναπόφευκτη. Η πιο κοινή πολιτική μορφή της ενότητας-στην-ποικιλομορφία είναι η αυτοκρατορία, που οι Ευρωπαίοι βασιλείς πολεμιστές προσπάθησαν να ανασυστήσουν στη διάρκεια των αιώνων που ακολούθησαν την πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Η γοητεία του αυτοκρατορικού προτύπου άντεξε στο χρόνο, αλλά εκείνο που κυριάρχησε εντέλει ήταν το έθνος-κράτος, το πολιτικό πρότυπο που συνέχει τόσο τη λαϊκότητα όσο και την κρατική κυριαρχία. Εξ ου και το έθνος-κράτος έγινε η εγγύηση του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

εγγύηση για την
Ευρώπη

8. Μια εθνική κοινότητα υπερηφανεύεται να κυβερνάται με τον δικό της ιδιαίτερο τρόπο, συχνά καυχιέται για τα μεγάλα της εθνικά επιτεύγματα στα πεδία των τεχνών και των επιστημών, και αναμετράται με τα υπόλοιπα έθνη, ορισμένες φορές ακόμη και στο πεδίο της μάχης. Γεγονός που πλήγωσε την Ευρώπη, συχνά βαριά, αλλά ποτέ δεν υπονόμεισε τη πολιτισμική μας ενότητα. Στην πραγματικότητα, το αντίθετο συνέβη. Όσο τα έθνη κράτη της Ευρώπης ενισχύονταν και διαφοροποιούνταν, η κοινή ευρωπαϊκή ταυτότητα ενδυναμωνόταν. Αμέσως μετά την τρομερή αιματοχυσία των Παγκοσμίων Πολέμων στο πρώτο μισό του εικοστού αιώνα, καταλήξαμε σε ένα ακόμη πιο ορατό όραμα για να τιμήσουμε την κοινή μας κληρονομιά. Κάτι που συνηγορεί προς το βάθος και τη δύναμη της Ευρώπης ως πολιτισμού που είναι κοσμοπολίτικος με την ορθή έννοια. Εμείς δεν επιδιώκουμε την επιβεβλημένη άνωθεν, καταναγκαστική ενότητα της αυτοκρατορίας. Αντίθετα, ο ευρωπαϊκός κοσμοπολιτισμός αναγνωρίζει πως η αγάπη για την πατρίδα και η πολιτική αφοσίωση χαράσσουν το δρόμο για έναν πιο διευρυμένο κόσμο.

Δεν
υποστηρίζουμε
μία άνωθεν
επιβεβλημένη,
καταναγκαστική
ενότητα

9. Ο χριστιανισμός αποτελεί ορόσημο για την αληθή Ευρώπη. Η οικουμενική πνευματική αυθεντία της Εκκλησίας έφερε στην Ευρώπη πολιτισμική ενότητα, χωρίς όμως να συνεπάγεται πολιτική μονοκρατορία. Γεγονός που επέτρεψε σε ξεχωριστές πολιτικές κοινότητες να ανθήσουν εντός μιας κοινής ευρωπαϊκής κουλτούρας. Η αυτονομία εκείνου που αποκαλούμε κοινωνία των πολιτών αναδείχτηκε σε ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του ευρωπαϊκού τρόπου ζωής. Επιπρόσθετα, το χριστιανικό κήρυγμα δεν επαγγέλλεται έναν εξ αποκαλύψεως θεϊκό νόμο, εξ ου και η ποικιλομορφία των κοσμικών νόμων των εθνών μπορεί να γίνει αποδεκτή και να επαινεθεί χωρίς να συνιστά απειλή για την ευρωπαϊκή μας ενότητα. Δεν είναι τυχαίο που η παρακμή της χριστιανικής πίστης στην Ευρώπη έχει επέλθει ταυτόχρονα με τις νέες προσπάθειες να εγκαθιδρυθεί μια πολιτική μονοκρατορία - μια αυθεντία του κοινού νομίματος και των κοινών ρυθμίσεων, συγκεκρικλυμμένη με ψευδοθρησκευτικές θεωρήσεις οικουμενισμού, που κατασκευάζεται από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ο χριστιανισμός ενθάρρυνε την πολιτισμική ενότητα

10. Η αληθής Ευρώπη πρεσβεύει την ίση αξιοπρέπεια όλων των ατόμων, ανεξάρτητα από το φύλο, την κοινωνική και επαγγελματική θέση ή τη φυλή. Κάτι που επίσης πηγάζει από τις χριστιανικές μας ρίζες. Οι ευγενείς μας αρετές είναι ασφαλώς χαρακτηριστικά της χριστιανικής μας κληρονομιάς: η επιδίωξη της δικαιοσύνης, η συμπόνοια, το έλεος, η συμφιλίωση, η φιλανθρωπία. Ο χριστιανισμός αποτέλεσε μια επανάσταση στη σχέση μεταξύ ανδρών και γυναικών, ανάγοντας την αγάπη και την αμοιβαία πίστη σε αξία κατά τρόπο ριζοσπαστικό. Ο δεσμός του γάμου επιτρέπει τόσο στους άνδρες όσο και στις γυναίκες να ανθήσουν εν κοινωνία. Οι περισσότερες από τις θυσίες που κάνουμε είναι για χάρη των συζύγων και των παιδιών μας. Αυτό το πνεύμα

Οι χριστιανικές ρίζες της τροφοδοτούν την Ευρώπη

της αυτοθυσίας είναι ακόμη μια χριστιανική συνεισφορά στην Ευρώπη που αγαπούμε.

11. Η αληθής Ευρώπη αντλεί έμπνευση και από την κλασική παράδοση. Αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας στη λογοτεχνία της αρχαίας Ελλάδας και της Ρώμης. Ως Ευρωπαίοι, αγωνιζόμαστε για την αρμονία, την κορωνίδα των κλασικών αρετών. Κάτι που κατά καιρούς οδήγησε σε βίαιο ανταγωνισμό για κυριαρχία. Αλλά στην ιδανική της εκδοχή, η επιδίωξη της αρμονίας εμπνέει τους Ευρωπαίους, άνδρες και γυναίκες, να δημιουργήσουν μουσικά και καλλιτεχνικά έργα ανυπέβλητης ομορφιάς και να καινοτομήσουν κατά εξαιρετικό τρόπο στην επιστήμη και την τεχνολογία. Οι στιβαρές αρετές και ο σοβαρός χαρακτήρας των Ρωμαίων και η υπερηφάνεια της πολιτικής συμμετοχής και το πνεύμα της φιλοσοφικής διερώτησης των Ελλήνων δεν λησμονήθηκαν ποτέ από την πραγματική Ευρώπη. Αυτή η κληρονομιά είναι επίσης δική μας.

Οι κλασικές
ρίζες
ενθαρρύνουν
την αριστεία

12. Η αληθής Ευρώπη δεν υπήρξε ποτέ τέλεια. Οι θιασώτες της ψευδούς Ευρώπης δεν σφάλλουν όταν επιζητούν την ανάπτυξη και τη μεταρρύθμιση, και δεν είναι λίγα όσα αξιόλογα και αξιομνημόνευτα επιτεύχθηκαν μετά το 1945 και το 1989. Η κοινή μας ζωή είναι ένας διαρκώς εν εξελίξει στόχος, όχι μια ξεπερασμένη κληρονομιά. Αλλά το μέλλον της Ευρώπης έγκειται στη διαρκώς ανανεούμενη πίστη στις καλύτερες παραδόσεις μας, και δεν είναι ένας ψευδεπίγραφος οικουμενισμός που απαιτεί τη λήθη και την αυτοτιμωρία. Η Ευρώπη δεν άρχισε να υπάρχει την περίοδο του Διαφωτισμού. Η αγαπημένη μας πατρίδα δεν θα βρει το αίσθημα της αυτοεκπλήρωσής της μέσω της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η αληθής Ευρώπη είναι, και πάντοτε θα είναι, μια κοινότητα εθνών ταυτόχρονα ανεξάρτητων, ενίοτε κι

Η Ευρώπη
αποτελεί έναν
κοινό στόχο

εχθρικών, και εντούτοις ενωμένων από μια πνευματική κληρονομιά που όλοι μαζί υπερασπιζόμαστε, αναπτύσσουμε, μοιραζόμαστε -και αγαπούμε.

+ + +

13. Η αληθής Ευρώπη βρίσκεται σε κίνδυνο. Τα επιτεύγματα της κυριαρχίας λαϊκής, της αντίστασης στην αυθεντία, του κοσμοπολιτισμού που είναι συμβατός με τον συνταγματικό πατριωτισμό, η χριστιανική κληρονομιά μιας ζωής με ανθρωπιά και αξιοπρέπεια, ένας ζων δεσμός με την κλασική μας κληρονομιά -όλα αυτά χάνονται ανεπαίσθητα. Ενόσω η ηγεσία της ψευδούς Ευρώπης οικοδομεί την ψευδεπίγραφη Χριστιανοσύνη των οικουμενικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, χάνουμε την πατρίδα μας.

Χάνουμε την πατρίδα μας

14. Η ψευδής Ευρώπη καυχιέται για μian άνευ προηγουμένου προσήλωση στην ελευθερία του ανθρώπου. Αυτή η ελευθερία, ωστόσο, είναι πολύ μονόπλευρη. Εγκωμιάζεται ως δήθεν απελευθέρωση από κάθε περιορισμό: σεξουαλική ελευθερία, ελευθερία της αυτοέκφρασης, ελευθερία του "να είσαι ο εαυτός σου". Η γενιά του Μάη του '68 αντιμετωπίζει αυτές τις ελευθερίες ως πολύτιμες νίκες απέναντι σε ένα παντοδύναμο και καταπιεστικό κατεστημένο του παρελθόντος. Βλέπουν τους εαυτούς τους ως μεγάλους απελευθερωτές, και οι επαναστάσεις τους εξυμνούνται ως ευγενή ηθικά επιτεύγματα, για τα οποία όλος ο κόσμος θα έπρεπε να είναι ευγνώμων.

Επικρατεί μια ψευδεπίγραφη ελευθερία

15. Για τις νεότερες γενιές της Ευρώπης, όμως, η πραγματικότητα είναι πολύ λιγότερο ρόδινη. Ο

Ο ατομικισμός, η απομόνωση

απελευθερωμένος ηδονισμός συχνά οδηγεί στην πλήξη καθώς και σε μια βαθιά απουσία νοήματος. Ο δεσμός του γάμου έχει αποδυναμωθεί. Στην ταραχώδη θάλασσα της σεξουαλικής απελευθέρωσης, οι βαθιές επιθυμίες των νέων ανθρώπων να παντρευτούν και να κάνουν οικογένειες συχνά ματαιώνονται. Μια ελευθερία που ματαιώνει τους πιο μύχιους πόθους της καρδιάς μας μετατρέπεται λοιπόν σε κατάρα. Οι κοινωνίες μας μοιάζουν να έχουν περιπέσει στον ατομικισμό, την απομόνωση και την έλλειψη στόχων. Αντί για την ελευθερία, είμαστε καταδικασμένοι στον κενό κομπορμιισμό της κουλτούρας του καταναλωτισμού και των ΜΜΕ. Έχουμε καθήκον να πούμε την αλήθεια: Η Γενιά του Μάη του '68 κατέστρεψε, αλλά δεν οικοδόμησε. Δημιούργησε ένα κενό που τώρα καλύπτουν τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ο φτηνός τουρισμός και η πορνογραφία.

και η έλλειψη στόχων είναι ευρέως διαδεδομένα φαινόμενα

16. Ενώσω ακούμε την ηγεσία να καυχάται για άνευ προηγουμένου απελευθέρωση, η ευρωπαϊκή ζωή υπόκειται σε όλο και εκτενέστερες ρυθμίσεις. Οι κανόνες -που συχνά θεσπίζονται από απρόσωπους τεχνοκράτες σε σύμπνοια με ισχυρά συμφέροντα- κυβερνούν τις εργασιακές μας σχέσεις, τις επιχειρηματικές μας αποφάσεις, τις εκπαιδευτικές μας προϋποθέσεις, τα μέσα ενημέρωσης και ψυχαγωγίας μας. Και η Ευρώπη τώρα προσπαθεί να αυστηροποιήσει τις υφιστάμενες ρυθμίσεις στην ελευθερία του λόγου, μιαν ενδημική ευρωπαϊκή ελευθερία -την ελευθερία της εκδήλωσης της συνείδησης. Οι στόχοι αυτών των περιορισμών δεν είναι η βλασφημία ή άλλου είδους προσβολές της ευπρέπειας στη δημόσια ζωή. Αντίθετα, οι άρχουσες τάξεις της Ευρώπης έκδηλα επιθυμούν να περιορίσουν τον πολιτικό λόγο. Οι πολιτικοί αρχηγοί που εκφράζουν άβολες αλήθειες για το Ισλάμ και τη μετανάστευση σύρονται στα δικαστήρια. Η πολιτική

Ρυθμιζόμαστε και κατευθυνόμαστε

ορθότητα επιβάλλει ισχυρά ταμπού που θεωρούνται προκλήσεις για το status quo πέραν του ανεκτού. Η ψευδής Ευρώπη δεν ενθαρρύνει ειλικρινά μια κουλτούρα ελευθερίας. Αντίθετα προάγει μια κουλτούρα κατευθυνόμενης από την αγορά ομοιογένειας και πολιτικά ενισχυμένου κομφορμισμού.

17. Η ψευδής Ευρώπη καυχείται επίσης για μian άνευ προηγουμένου προσήλωση στην ισότητα. Ισχυρίζεται πως προάγει την απουσία διακρίσεων και την ένταξη όλων των φυλών, των θρησκειών και των ταυτοτήτων. Ως προς αυτό έχει σημειωθεί πραγματική πρόοδος, αλλά έχει υπερισχύσει μια ουτοπική αποκοπή από την πραγματικότητα. Την τελευταία εικοσιπενταετία, η Ευρώπη έχει ακολουθήσει ένα μεγάλο σχέδιο πολυπολιτισμικότητας. Το να απαιτεί ή έστω να προωθεί κανείς την αφομοίωση των μουσουλμάνων νεοαφιχθέντων στους τρόπους και τα ήθη μας, πόσο μάλλον στη θρησκεία μας, θεωρείται φρικτή αδικία. Η προσήλωση στην ισότητα, σύμφωνα με τον κυρίαρχο λόγο, απαιτεί να αποκηρύξουμε οποιανδήποτε ένδειξη πως πιστεύουμε στην πολιτισμική μας υπεροχή. Παραδόξως, το πολυπολιτισμικό εγχείρημα της Ευρώπης, που αρνείται τις χριστιανικές ρίζες της, εμπορεύεται το χριστιανικό ιδανικό της οικουμενικής φιλανθρωπίας σε μια υπερβολική και μη βιώσιμη μορφή. Απαιτεί από τους ευρωπαϊκούς λαούς αυταπάρνηση σε βαθμό που θα ταίριαζε σε αγίους. Καλούμαστε να συναινέσουμε στην αποικιοποίηση των πατρίδων μας και στην απεμπόληση του πολιτισμού μας ως μεγάλο καύχημα της Ευρώπης του εικοστού πρώτου αιώνα -μια συλλογική πράξη αυτοθυσίας για χάρη μιας νέας παγκόσμιας κοινότητας ειρήνης και ευημερίας που γεννιέται.

Η
πολυπολιτισμικ
ότητα δεν
λειτουργεί

18. Υπάρχει μια μεγάλη δόση κακοπιστίας σε αυτό το σκεπτικό. Οι περισσότεροι από όσους ανήκουν στις

Η κακοπιστία
αυξάνεται

άρχουσες τάξεις μας χωρίς αμφιβολία θεωρούν ανώτερο τον ευρωπαϊκό πολιτισμό -κάτι που δεν πρέπει να λέγεται ρητά δημοσίως με τρόπο που μπορεί να προσβάλλει τους μετανάστες. Με δεδομένη αυτήν την ανωτερότητα, πιστεύουν ότι η αφομοίωση θα επέλθει φυσικά, και σύντομα. Σε μian ειρωνική αντήχηση της ιμπεριαλιστικής νοοτροπίας των προκατόχων τους, οι άρχουσες τάξεις της Ευρώπης συμπεραίνουν πως, με κάποιον τρόπο, βάσει των νόμων της φύσης ή της Ιστορίας, "οι άλλοι" θα γίνουν εξ ανάγκης σαν "εμάς" -και θεωρείται ασύλληπτο ότι στην πραγματικότητα και το αντίθετο είναι δυνατόν. Εν τω μεταξύ, η επίσημη πολυπολιτισμικότητα έχει επιστρατευτεί ως γιατρικό για τη διαχείριση ατυχών αλλά "συγκυριακών" πολιτισμικών εντάσεων.

19. Ακόμη μεγαλύτερη κακοπιστία υπάρχει στην εργασία, ακόμη πιο σκαιά. Στη διάρκεια της τελευταίας εικοσιπενταετίας, μια όλο και πιο διευρυνόμενη μερίδα της άρχουσας τάξης μας αποφάσισε πως το συμφέρον της ταυτίζεται με την όλο και πιο επιταχυνόμενη παγκοσμιοποίηση. Επιθυμεί την οικοδόμηση υπερεθνικών θεσμών που θα είναι σε θέση να ελέγξει χωρίς τα άβολα για εκείνη στοιχεία της λαϊκής κυριαρχίας. Είναι ολοένα και πιο ξεκάθαρο ότι το "έλλειμα δημοκρατίας" στην Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι ένα απλό τεχνικό πρόβλημα που πρέπει να επιδιορθωθεί με τεχνικά μέσα. Αντ' αυτού, αυτό το έλλειμα συνιστά θεμελιώδη αξία, και το υπερασπίζονται με ζήλο. Είτε νομιμοποιημένοι από υποτιθέμενες οικονομικές ανάγκες, είτε αναπτύσσοντας αυτόνομα το διεθνές δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων, οι διεθνούς επιρροής μανδάρινοι των ευρωπαϊκών θεσμών σφετερίζονται την πολιτική ζωή της Ευρώπης, απαντώντας σε κάθε πρόκληση με μια τεχνοκρατική απάντηση: Δεν υπάρχει εναλλακτική (There is

Η τεχνοκρατική
τυραννία
εντείνεται

no alternative). Αυτή είναι η ήπια αλλά όλο και πιο πραγματική τυραννία με την οποία είμαστε αντιμέτωποι.

20. Η ύβρις της ψευδούς Ευρώπης καθίσταται τώρα προφανής, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες των οπαδών της να διασώσουν βολικές ψευδαισθήσεις που καταρρέουν. Πάνω από όλα, η ψευδής Ευρώπη αποκαλύπτεται πως είναι πιο αδύναμη από όσο θα μπορούσε κανείς να φανταστεί. Η λαοφιλής ποπ διασκέδαση και η υλική κατανάλωση δεν αρκούν ώστε να συντηρήσουν την πολιτική ζωή. Καθώς στερούνται υψηλότερων ιδανικών και αφού αποθαρρύνονται από την πολυπολιτισμική ιδεολογία να εκφράζουν εθνική υπερηφάνεια, οι κοινωνίες μας δυσκολεύονται πλέον να διαφυλάξουν τη βούλησή τους να αμυνθούν. Επιπλέον, η πολιτική εμπιστοσύνη και η κοινωνική συνοχή δεν μπορούν να ανανεωθούν απλώς από τη λεγόμενη συμπεριληπτική ρητορική ή το απρόσωπο οικονομικό σύστημα που κυριαρχείται από γιγαντιαίες διεθνείς επιχειρήσεις. Για άλλη μια φορά, οφείλουμε να είμαστε ειλικρινείς: οι ευρωπαϊκές κοινωνίες έχουν περιπέσει σε αποσύνθεση. Αν αποτολήσουμε να ανοίξουμε τα μάτια μας, βλέπουμε πως γίνεται μια ακόμη μεγαλύτερη χρήση της διοικητικής εξουσίας, του κοινωνικού ελέγχου και του προσηλυτισμού δια της εκπαίδευσης. Δεν είναι μόνο η ισλαμική τρομοκρατία που φέρνει βαριά οπλισμένους στρατιώτες στους δρόμους των πόλεων μας. Τα ειδικά εκπαιδευμένα για διαχείριση εξεγέρσεων αστυνομικά σώματα είναι πλέον απαραίτητα ώστε να αντιμετωπίσουν τις βίαιες διαδηλώσεις που στρέφονται εναντίον του πολιτεύματος, ακόμη και να ελέγξουν τα μεθυσμένα πλήθη των χούλιγκαν. Ο φανατισμός των αθλητικών μας σωματείων αποτελεί μια ένδειξη της απελπισμένης ανθρώπινης ανάγκης για αλληλεγγύη, μια

Η ψευδής
Ευρώπη είναι
εύθραυστη και
ανίκανη

ανάγκη που διαφορετικά μένει ακάλυπτη στο πλαίσιο της ψευδούς Ευρώπης.

21. Οι τάξεις των ακαδημαϊκών και των διανοουμένων της Ευρώπης είναι, αλίμονο, μεταξύ των ηγετικών ιδεολογικών υπέρμαχων των πλανών της ψευδούς Ευρώπης. Αναμφίβολα, τα πανεπιστήμιά μας αποτελούν ένα πολύ σημαντικό καύχημα του ευρωπαϊκού μας πολιτισμού. Αλλά ενώ κάποτε αποσκοπούσαν στο να μεταδώσουν σε κάθε νέα γενιά τη σοφία του παρελθόντος, σήμερα οι περισσότεροι ακαδημαϊκοί εξισώνουν την κριτική σκέψη με μια απλουστευτική αμφισβήτηση του παρελθόντος. Πυξίδα του ευρωπαϊκού πνεύματος υπήρξε η συστηματική πειθαρχία της διανοητικής εντιμότητας και της αντικειμενικότητας. Αλλά την τελευταία πενήτηκονταετία, αυτό το ευγενές ιδανικό αλλοιώθηκε. Ο ασκητισμός που κάποτε απέβλεπε στη χειραφέτηση από τη δικτατορία της κυρίαρχης άποψης έχει μετατραπεί σε ένα συχνά αυτάρεσκο και απερίσκεπτο χαρακτηριστικό που στρέφεται ενάντια σε οτιδήποτε είναι δικό μας. Αυτή η πνευματική στάση της πολιτισμικής αμφισβήτησης λειτουργεί ως φτηνός και εύκολος τρόπος ώστε κάποιος να θεωρείται πως διαθέτει "κριτική σκέψη". Στη διάρκεια της τελευταίας εικοσιπενταετίας, αυτή η στάση έχει δοκιμαστεί στα πανεπιστημιακά αμφιθέατρα, κι έχει καταστεί κυρίαρχη διδασκαλία και δόγμα. Και το να προσχωρεί κανείς στην επαγγελία αυτού του δόγματος θεωρείται απόδειξη "διαφωτισμού", και πνευματικής εξύψωσης. Κατά συνέπεια, τα πανεπιστήμιά μας ενεργούν πλέον ως φορείς της προϊούσας πολιτισμικής διάβρωσης.

Μια κουλτούρα αμφισβήτησης έχει επικρατήσει

22. Οι άρχουσες τάξεις μας προωθούν τα ανθρώπινα δικαιώματα. Είναι απασχολημένες με την καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής. Σχεδιάζουν και θέτουν εν κινήσει μια

Οι ελίτ προπαγανδίζουν

περισσότερο παγκοσμιοποιημένη οικονομία της αγοράς και την εναρμόνιση των εθνικών φορολογικών πολιτικών. Επιζητούν την πρόοδο προς την επίτευξη της ισότητας των φύλων. Αλήθεια κάνουν τόσα πολλά για εμάς! Τι σημασία έχει άραγε το με ποιους μηχανισμούς επιβάλλουν την εξουσία τους; Τι σημασία έχει άραγε αν οι λαοί της Ευρώπης αμφισβητούν ολοένα και περισσότερο τις λειτουργίες της;

ν αλαζονικά την
υπεροχή τους

23. Αυτός ο αυξανόμενος σκεπτικισμός είναι πλήρως δικαιολογημένος. Σήμερα, η Ευρώπη κυριαρχείται από έναν μάταιο υλισμό που μοιάζει ανίκανος να κινητοποιήσει τις γυναίκες και τους άνδρες ώστε να σχηματίσουν οικογένειες και να κάνουν παιδιά. Μια κουλτούρα αμφισβήτησης στερεί από την επόμενη γενιά την αίσθηση της ταυτότητας. Κάποιες από τις χώρες μας έχουν περιοχές όπου οι μουσουλμάνοι ζουν σε καθεστώς άτυπης αυτονομίας ακόμη και απέναντι στο ισχύον δίκαιο, λες και πρόκειται περισσότερο για αποίκους από ότι για ομοεθνείς συμπολίτες μας. Ο ατομικισμός μάς απομονώνει διαβρώνοντας τις σχέσεις μας με τους άλλους. Η παγκοσμιοποίηση μεταβάλλει τις προοπτικές διαβίωσης εκατομμυρίων ανθρώπων. Όταν προκληθούν, οι άρχουσες τάξεις μας μάς λένε πως απλώς εργάζονται ώστε να προσαρμοστούμε στο αναπόφευκτο, ανταποκρινόμενες σε ασταμάτητες προκλήσεις. Κανένας άλλος δρόμος δεν είναι εφικτός, και είναι ανορθολογικό το να αντιστέκεται κανείς. Τα πράγματα δεν μπορούν να είναι αλλιώς. Όσοι αντιτίθενται κατηγορούνται πως πάσχουν από νοσταλγία -για την οποία τους αξίζει η ηθική καταδίκη για ρατσισμό ή φασισμό. Ενώ οι κοινωνικές διαιρέσεις καθίστανται εμφανέστερες, η ευρωπαϊκή δημόσια ζωή γίνεται όλο και πιο θυμωμένη, όλο και περισσότερο εμφορούμενη από το μίσος και την πικρία, και κανείς δεν μπορεί να προβλέψει που θα τελειώσει όλο αυτό. Δεν πρέπει

Υπάρχει
εναλλακτική

να επιτρέψουμε να συνεχιστεί αυτός ο κατήφορος. Πρέπει να αποτινάξουμε την τυραννία της ψευδούς Ευρώπης. Κι όμως, υπάρχει εναλλακτική.

+ + +

24. Η πορεία προς την αλλαγή έχει ως αφετηρία της τη θεολογική αυτογνωσία. Οι δήθεν οικουμενικές δοξασίες της ψευδούς Ευρώπης αποκαλύπτουν πως εκείνη δεν είναι παρά ένα εγχείρημα υποκατάστασης της θρησκείας, γεμάτο ισχυρά δογματικά θέσφατα -και αναθέματα. Αυτό είναι το παντοδύναμο όπιο που παραλύει την Ευρώπη ως πολιτικό σώμα. Πρέπει να επιμείνουμε πως οι θρησκευτικές πεποιθήσεις αποτελούν ξεκάθαρα πεδίο της θρησκείας, όχι της πολιτικής, πόσο μάλλον της γραφειοκρατικής διοίκησης. Προκειμένου να ανακτήσουμε την πολιτική και ιστορική μας αυτενέργεια, είναι επιτακτικό να απομαγεύσουμε εκ νέου την ευρωπαϊκή δημόσια ζωή.

Πρέπει να αποτινάξουμε το υποκατάστατο της θρησκείας

25. Κάτι τέτοιο απαιτεί από εμάς να αποτινάξουμε τη γλώσσα του ψέματος που αποφεύγει την ευθύνη και καλλιεργεί την ιδεολογική χειραγώγηση. Η ρητορική της ποικιλομορφίας, της αποδοχής και της πολυπολιτισμικότητας είναι κενή περιεχομένου. Συχνά μάλιστα μια τέτοιου είδους γλώσσα επιστρατεύεται ως μέσο ώστε να χαρακτηρίσει τα επιτεύγματά μας ως αποτυχίες: η διάβρωση της κοινωνικής αλληλεγγύης είναι "στην πραγματικότητα" ένδειξη φιλοξενίας, ανεκτικότητας και συμπεριληπτικότητας. Ρητορικά δείγματα της γλώσσας του μάρκετινγκ, μιας γλώσσας που είναι προορισμένη ώστε να συσκοτίζει την πραγματικότητα παρά να τη διαφωτίζει. Πρέπει να

πρέπει να αποκαταστήσου με τον γνήσιο φιλελευθερισμό"

ανακτήσουμε τον παραδοσιακό μας σεβασμό για την αλήθεια. Η γλώσσα είναι ένα εύθραυστο όργανο, που υπονομεύεται όταν χρησιμοποιείται ως πολιορκητικός κριός. Πρέπει λοιπόν να είμαστε κύριοι μιας γλωσσικής ευπρέπειας. Το να καταφεύγουμε στη δυσφήμιση είναι μια ένδειξη της παρακμής της τρέχουσας συγκυρίας. Δεν πρέπει να ανεχόμαστε τον λεκτικό εξευτελισμό, πολλώ δε μάλλον τις απειλές για ηθική εξόντωση. Είναι αναγκαίο να προστατεύουμε εκείνους που μιλούν ορθολογικά, ακόμη και αν θεωρούμε πως σφάλουν. Το μέλλον της Ευρώπης οφείλει να είναι φιλελεύθερο με την καλύτερη δυνατή έννοια του όρου, πράγμα που συνεπάγεται την προσήλωση στον ζωντανό δημόσιο διάλογο που στερείται κάθε απειλής βίας και καταναγκασμού.

26. Το να σπάσει ο φαύλος κύκλος της μεταφυσικής αντίληψης της ψευδούς Ευρώπης και της ουτοπικής, ψευδοθρησκευτικής της σταυροφορίας για έναν κόσμο χωρίς σύνορα προϋποθέτει την καλλιέργεια ενός νέου είδους ηγεσίας και ενός νέου είδους δημόσιου άνδρα. Ένας καλός πολιτικός αρχηγός υπηρετεί το κοινό καλό ενός συγκεκριμένου λαού. Ένας καλός πολιτικός άνδρας αντιμετωπίζει την κοινή μας ευρωπαϊκή κληρονομιά και τις ιδιαίτερες εθνικές μας παραδόσεις ως θαυμάσια και ζωογόνα, αλλά ταυτόχρονα και ως εύθραυστα δώρα. Δεν απορρίπτει αυτήν την κληρονομιά, ούτε διακινδυνεύει να την απεμπολήσει κυνηγώντας ουτοπικά όνειρα. Τέτοιου είδους ηγέτες είναι αφοσιωμένοι στις τιμές με τις οποίες τους περιέβαλε ο εκάστοτε λαός τους· δεν επιθυμούν την αποδοχή της "διεθνούς κοινότητας", που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά ο μηχανισμός δημοσίων σχέσεων μιας ολιγαρχίας.

Χρειαζόμαστε
υπεύθυνους
πολιτικούς
άνδρες

27. Αναγνωρίζοντας τον ιδιαίτερο χαρακτήρα των ευρωπαϊκών εθνών, και της χριστιανικής ιδιοπροσωπίας τους, δεν πρέπει να αισθανόμαστε σε σύγχυση λόγω των ψευδεπίγραφων ισχυρισμών των οπαδών της πολυπολιτισμικότητας. Η μετανάστευση χωρίς αφομοίωση συνιστά αποικιοποίηση, φαινόμενο που πρέπει να αποτραπεί. Δικαίως αναμένουμε πως όσοι μεταναστεύουν στα εδάφη μας θα ενταχθούν στα έθνη μας και θα υιοθετήσουν τους κώδικες συμπεριφοράς μας. Οφείλουμε να υποστηρίξουμε αυτήν την προσδοκία με μια στιβαρή πολιτική. Η γλώσσα της πολυπολιτισμικότητας έχει εισαχθεί από την Αμερική. Αλλά η εποχή της μεγάλης μετανάστευσης της Αμερικής συνέβη στο γύρισμα του 20ου αιώνα, μια περίοδο εξαιρετικά ραγδαίας οικονομικής ανάπτυξης, σε μια χώρα με πρακτικά ανύπαρκτο κοινωνικό κράτος, και με μια πολύ ισχυρή αίσθηση εθνικής ταυτότητας στην οποία οι μετανάστες καλούνταν να αφομοιωθούν. Μετά την υποδοχή μεγάλων ομάδων μεταναστών, οι ΗΠΑ έκλεισαν τις πόρτες τους σχεδόν ολοκληρωτικά για δύο γενιές. Η Ευρώπη οφείλει να διδαχτεί από αυτήν την αμερικανική εμπειρία παρά να υιοθετήσει σύγχρονα αμερικανικά ιδεολογήματα. Αυτή η εμπειρία μάς καθιστά φανερό ότι ο χώρος εργασίας αποτελεί πολύ ισχυρό μηχανισμό αφομοίωσης, ότι ένα γενναιόδωρο σύστημα κοινωνικής πρόνοιας μπορεί να σταθεί εμπόδιο στην αφομοίωση, και ότι η προνοητική πολιτική ηγεσία ορισμένες φορές επιτάσσει μειώσεις στον αριθμό των μεταναστών -ακόμη και δραστικές μειώσεις. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε σε ένα πολυπολιτισμικό ιδεολόγημα να αλλοιώσει τις πολιτικές μας κρίσεις σχετικά με το πώς υπηρετείται το κοινό καλό, κάτι που προϋποθέτει εθνικές κοινότητες με επαρκή ενότητα και αλληλεγγύη ώστε να βλέπουν το καλό τους ως κοινό πρόταγμα.

Οφείλουμε να ανανεώσουμε την εθνική ενότητα και την αλληλεγγύη

28. Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, η Δυτική Ευρώπη καλλιέργησε τις ζώσες δημοκρατίες. Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, τα κεντροευρωπαϊκά έθνη πέτυχαν την αποκατάσταση της πολιτικής τους ομαλότητας. Αυτά είναι δύο από τα πιο πολύτιμα επιτεύγματα της Ευρώπης. Όμως θα χαθούν εφόσον δεν αντιμετωπίσουμε τη μετανάστευση και τη δημογραφική αλλαγή μέσα στα ίδια μας τα έθνη. Μόνο οι αυτοκρατορίες μπορούν να είναι πολυπολιτισμικές, και σε τέτοια θα μετατραπεί η Ευρωπαϊκή Ένωση αν αποτύχουμε να καταστήσουμε την ανανεωμένη αλληλεγγύη και την πολιτική ενότητα τα δύο κριτήρια με βάση τα οποία θα χαράσσονται οι πολιτικές μετανάστευσης και οι στρατηγικές αφομοίωσης.

Μόνο οι αυτοκρατορίες είναι πολυπολιτισμικές

29. Πολλοί θεωρούν εσφαλμένα ότι η Ευρώπη μαστίζεται μονάχα από αντιφάσεις σχετικά με τη μετανάστευση. Στην πραγματικότητα, αυτές δεν αποτελούν παρά μόνο μία όψη της πολύ πιο γενικευμένης κοινωνικής παρακμής που πρέπει να αντιστραφεί. Πρέπει να ανακτήσουμε την αξιοπρέπεια των ιδιαίτερων κοινωνικών ρόλων. Οι γονείς, οι δάσκαλοι και οι καθηγητές έχουν καθήκον να μορφώνουν εκείνους που βρίσκονται υπό τη φροντίδα τους. Πρέπει να αντισταθούμε στη λατρεία της εξειδίκευσης που κατακτάται εις βάρος της γνώσης, της ευγένειας και της πορείας προς έναν καλλιεργημένο τρόπο ζωής. Δεν μπορεί να υπάρξει ανανέωση της Ευρώπης χωρίς την ολοκληρωτική απόρριψη ενός υπερβολικού εξισωτισμού και μιας συρρίκνωσης της γνώσης σε τεχνική εκπαίδευση. Υποστηρίζουμε τα πολιτικά επιτεύγματα της σύγχρονης εποχής. Κάθε άνδρας και κάθε γυναίκα πρέπει να έχει ίση ψήφο. Τα θεμελιώδη δικαιώματα πρέπει να προστατεύονται. Αλλά μια υγιής δημοκρατία απαιτεί κοινωνικές και πολιτισμικές ιεραρχίες που ενθαρρύνουν την επιδίωξη της αριστείας και τιμούν όσους

Μια ορθή ιεραρχία τροφοδοτεί την κοινωνική ευημερία

υπηρετούν το κοινό καλό. Οφείλουμε να αποκαταστήσουμε ένα αίσθημα πνευματικού μεγαλείου και να το απονεύμουμε τιμής ένεκεν ώστε ο πολιτισμός μας να μπορεί να αντιπαρατεθεί με την αυξανόμενη ισχύ του υλικού πλούτου, από τη μια, και της χονδροειδούς διασκέδασης, από την άλλη.

30. Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια σίγουρα δεν έγκειται απλώς στο δικαίωμα στην ιδιωτικότητα, και η δογματική των διεθνών ανθρωπίνων δικαιωμάτων δεν εξαντλεί τα αιτήματα της δικαιοσύνης, πολλώ δε μάλλον της ηθικής. Η Ευρώπη χρειάζεται να ανανεώσει τη συναίνεση σε ό,τι αφορά τον ηθικό πολιτισμό προκειμένου ο πληθυσμός της να έχει τη δέουσα καθοδήγηση προς μια πιο ενάρετη διαβίωση. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε σε μια ψευδή θεώρηση της ελευθερίας να παρεμποδίσει την προνοητική χρήση του νόμου προς αποτροπή της κακίας. Οφείλουμε να συγχωρούμε την ανθρώπινη αδυναμία, αλλά η Ευρώπη δεν μπορεί να ανθήσει δίχως την αποκατάσταση μιας κοινοτικής στοχοθεσίας που θα αποβλέπει στον ορθό συντονισμό και την ανθρώπινη αριστεία. Μια κουλτούρα αξιοπρέπειας πηγάζει από την ευπρέπεια και την εκπλήρωση των καθηκόντων των σταθμών της ζωής καθενός από εμάς. Οφείλουμε να ανανεώσουμε την αξία του αλληλοσεβασμού μεταξύ των διαφόρων κοινωνικών τάξεων, αξία που χαρακτηρίζει μια κοινωνία η οποία επιβραβεύει τη συνεισφορά όλων.

Οφείλουμε να αποκαταστήσουμε με την κουλτούρα της ηθικής

31. Ενώ αναγνωρίζουμε τις θετικές πτυχές των οικονομικών της ελεύθερης αγοράς, οφείλουμε να αντισταθούμε σε ιδεολογήματα που έχουν ως στόχο να εφαρμόσουν ολοκληρωτικά τη λογική της αγοράς. Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε να καθίσταται εμπορεύσιμο αγαθό το οτιδήποτε. Οι αγορές που λειτουργούν καλά προϋποθέτουν

Οι αγορές οφείλουν να προσανατολίζονται προς την κατεύθυνση της εκπλήρωσης

την αρχή του κράτους δικαίου, το οποίο με τη σειρά του οφείλει να αποσκοπεί σε κάτι παραπάνω από την απλή οικονομική αποτελεσματικότητα. Οι αγορές λειτουργούν επίσης καλύτερα όταν υποστηρίζονται από ισχυρούς κοινωνικούς θεσμούς που είναι οργανωμένοι με βάση τις δικές τους, εκτός συναλλαγής αρχές. Η οικονομική ανάπτυξη, μολονότι ωφέλιμη, δεν είναι το ύψιστο αγαθό. Οι αγορές πρέπει να προσανατολίζονται προς την κατεύθυνση της εκπλήρωσης κοινωνικών στόχων. Σήμερα, ο γιγαντισμός των μεγάλων επιχειρήσεων απειλεί ακόμη και την πολιτική κυριαρχία. Τα έθνη οφείλουν να συνεργαστούν ώστε να ελέγξουν την αλαζονεία και την απερισκεψία των παγκόσμιων οικονομικών δυνάμεων. Διακηρύσσουμε την προνοητική χρήση της κυβερνητικής εξουσίας ώστε να διαφυλάξουμε τα άυλα κοινωνικά αγαθά.

Κοινωνικών
στόχων

32. Πιστεύουμε πως η Ευρώπη διαθέτει Ιστορία και πολιτισμό που αξίζει να διατηρηθούν. Τα Πανεπιστήμιά μας, όμως, πολύ συχνά προδίδουν την πολιτιστική μας κληρονομιά. Χρειάζεται λοιπόν να αναμορφώσουμε τα προγράμματα σπουδών ώστε να ενθαρρύνουμε περισσότερο τη μεταλαμπάδευση της κοινής μας κουλτούρας, παρά να προσηλυτίσουμε τους νέους ανθρώπους σε μια κουλτούρα αμφισβήτησης. Οι διδάσκοντες και οι μέντορες σε κάθε επίπεδο έχουν το χρέος της διατήρησης της μνήμης. Πρέπει να είναι υπερήφανοι για τον ρόλο τους ως εκείνων που γεφυρώνουν τις περασμένες με τις επερχόμενες γενιές. Οφείλουμε επίσης να ανανεώσουμε την υψηλή κουλτούρα της Ευρώπης θεσπίζοντας το καλό καγαθό ως κοινό μας μέτρο και απορρίπτοντας την υποβάθμιση της τέχνης σε μέσο πολιτικής προπαγάνδας. Αυτό θα απαιτήσει την καλλιέργεια μιας νέας γενιάς χορηγών. Οι μεγάλες

Η Παιδεία
οφείλει να
μεταρρυθμιστεί

επιχειρήσεις και οι γραφειοκρατίες έχει αποδειχτεί πως προσφέρουν μάλλον ανεπαρκείς υπηρεσίες στις τέχνες.

33. Ο γάμος είναι το θεμέλιο της κοινωνίας των πολιτών μας και η βάση για την αρμονική συνύπαρξη ανδρών και γυναικών. Είναι ο οικείος, πρώτου βαθμού δεσμός που αναπτύσσεται με τη δημιουργία και τη διατήρηση του νοικοκυριού και την ανατροφή των παιδιών. Θεωρούμε πως οι θεμελιωδέστεροι ρόλοι μας στην κοινωνία αλλά και ως ανθρώπινων υπάρξεων είναι εκείνοι του πατέρα και της μητέρας. Ο γάμος και τα παιδιά είναι ζωτικής σημασίας σε οποιοδήποτε ανθρωπιστικό όραμα ακμής. Τα παιδιά απαιτούν θυσίες από εκείνους που τα φέρνουν στον κόσμο. Θυσίες ευγενείς και αξιότιμες. Υποστηρίζουμε τις πολιτικές κοινωνικής πρόνοιας ώστε να ενθαρρύνουμε και να ενδυναμώσουμε τον γάμο, την απόκτηση και την ανατροφή παιδιών. Μια κοινωνία που αποτυγχάνει ως προς τον ρόλο της να μεριμνά για τα παιδιά δεν έχει μέλλον.

Ο γάμος και η οικογένεια είναι θεμελιώδεις αξίες

+ + +

34. Στη σημερινή Ευρώπη επικρατεί μεγάλο άγχος εξ αιτίας της ανόδου του φαινομένου που αποκαλείται "λαϊκισμός" - παρότι η έννοια του όρου μοιάζει να μην ορίζεται ποτέ, και οδηγεί στην κατά κύριο λόγο απαξιωτική του χρήση. Έχουμε τις επιφυλάξεις μας ως προς αυτό. Η Ευρώπη οφείλει να αξιοποιήσει τη βαθιά σοφία των παραδόσεων της αντί να επαφίεται σε απλουστευτικά συνθήματα και διχαστικές επικλήσεις στο συναίσθημα. Εντούτοις, αναγνωρίζουμε ότι πολλά από τα χαρακτηριστικά αυτού του νέου πολιτικού φαινομένου είναι δυνατόν να αντιπροσωπεύουν μια υγιή

Θα πρέπει να επιστρατευτεί ο λαϊκισμός

εξέγερση ενάντια στην τυραννία της ψευδούς Ευρώπης, που δυσφημεί ως "αντιδημοκρατικό" οτιδήποτε απειλεί το μονοπώλιο της ηθικής της νομιμοποίησης. Ο λεγόμενος "λαϊκισμός" προκαλεί τη δικτατορία του κατεστημένου, τον "φανατισμό του πολιτικού κέντρου", και ορθά. Είναι μια ένδειξη πως ακόμη και εν μέσω της παρακμιακής και πτωχευμένης μας πολιτικής κουλτούρας, η ιστορική ενεργητικότητα των ευρωπαϊκών λαών μπορεί να αναγεννηθεί.

35. Απορρίπτουμε ως ψευδή τον ισχυρισμό ότι δεν υπάρχει υπεύθυνη εναλλακτική στην τεχνητή, άψυχη αλληλεγγύη μιας κοινής αγοράς, μιας διεκπεραιωτικής γραφειοκρατίας, και μιας λαμπερής αλλά εντέλει ρηχής διασκέδασης. Δεν αρκούν ο άρτος και τα θεάματα. Η υπεύθυνη εναλλακτική είναι η αληθής Ευρώπη.

Το μέλλον μας είναι η αληθής Ευρώπη

36. Τούτη τη στιγμή, ζητούμε από όλους τους Ευρωπαίους να ενταχθούν στην κίνησή μας η οποία απορρίπτει την ουτοπική φαντασίωση ενός πολυπολιτισμικού κόσμου χωρίς σύνορα. Έχουμε δικαίωμα να αγαπούμε τις πατρίδες μας, και αποσκοπούμε να μεταλαμπαδεύσουμε στα παιδιά μας οτιδήποτε ευγενές μάς κληροδοτήθηκε ως αξία. Ως Ευρωπαίοι, μοιραζόμαστε επίσης μια κοινή κληρονομιά, και αυτή η κληρονομιά μάς επιτάσσει να ζήσουμε μαζί ειρηνικά ως μια Ευρώπη των εθνών. Επιτρέψτε μας να αναζωογονήσουμε την εθνική κυριαρχία, και να αποκαταστήσουμε την αξιοπρέπεια μιας κοινής πολιτικής ευθύνης για το μέλλον της Ευρώπης.

Οφείλουμε να αναλάβουμε ευθύνη

5